

Oponentský posudek bakalářské práce Jitky Anny Faltysové

Hledání mexické identity v eseích Octavia Paze a Carlose Fuentesese

Autorka si vybrala bezesporu zajímavé téma, které přesahuje čistě literární oblast a směřuje též do jiných vědních disciplín, jako je historie či sociologie.

Žánr eseje hraje v hispanoamerické kultuře klíčovou roli, a jak práce dokazuje, Mexiko ve dvacátém století nabídlo několik vynikajících esejistů, kteří ovlivnili nejen mexické myšlení, ale i celosvětový pohled na mexickou historii a společnost. Proto je téma hledání identity vhodným východiskem pro zkoumání esejistického díla Octavia Paze a Carlose Fuentesese.

Autorka se nevyhýbá (a ani by to nebylo možné) odkazům na důležité události mexických, potažmo hispanoamerických dějin; zde by však dle mého bylo vhodné nabídnout čtenáři alespoň základní fakta a časové zařazení (např. je zmíněn zcela bez kontextu Porfirio Díaz a porfiriát, doba po Nezávislosti a Reformě – o jakou reformu jde? A navíc proč jsou oba výrazy psány s velkými počátečními písmeny?).

Stejnou výtku směřuju i sféře literární: práci by prospělo přehledné pojednání o zkoumaných eseích (včetně bibliografických údajů) a i graficky by názvy děl měly být v textu odlišeny a navíc uvedeny v originále!

Bohužel právě formální stránka práce je nedostatečná a výrazným způsobem škodí srozumitelnosti a přínosnosti textu, který obsahuje některé zajímavé momenty.

Autorka se pouští do subjektivních tvrzení, která nevysvětluje ani nedokládá (např. s.31 „střet západní a předkolumbovské civilizace nemá obdoby“; s.14 „eseje tedy byly psány vždy velikány své doby“...); jinde se dopouští terminologických nepřesností (s.13: „v hispánském světě esej(...) se pěstovala ve větší míře až od Generace 98“; hovoříme-li však o celé hispánské oblasti, a především o Hispanoamerice, pak nám termín generace 98 příliš neposlouží – přesnější, a u esejistického žánru neopominutelný, je určitě modernismus.)

Velkým problémem jsou i chybné překlady pojmů a citací; například „kontra-reforma“ (s.28) je česky protireformace, tradicionalní masa (s.29) má být zřejmě tradiční nebo tradicionalistická, apod. A některé formulace jsou tak složité, že jsou nesrozumitelné: např. „Právě kritika je silná výtkou historií Mexika.“ (s.25) či část druhého odstavce na str. 28 („V tomto období se začaly formovat první nacionalismy...“).

Práce nastiňuje řadu zajímavých otázek: například ono hledání identity v napětí mezi nepůvodním (především evropským) a původním, ryze americkým. U Reyese i Fuentesese je patrná silná spřízněnost s evropskou tradicí, a to až od antiky, a odtud i snaha pohlížet na soužití obou civilizací smířlivě a hledat spíš to obohacující než uzurpující. A návratným motivem je samozřejmě i to, jak nazírat ono „vrstvení“ různých kultur v Hispanoamerice a jakou váhu jim v oné mexické identitě přisoudit. Tato problematika je rozeseta po celém textu, uvítala bych ještě zevrubnější syntézu na konci práce.

Autorka se věnuje i tématu utopie, které mexičtí esejisté nejen podrobovali kritice (Amerika jako vysněná utopie Evropy), ale možná paradoxně někdy texty s nádechem utopie psali (Reyes: „Vidina Anáhuacu“).

Závěrem bych ráda konstatovala, že předložený text bohužel ukazuje, jak nekvalitní práce s jazykem a nevhodná formulace myšlenek dokážou zásadním způsobem ovlivnit vnímání celé práce a to do té míry, že obsah je přehlušen negativním dojmem z formální stránky.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuju hodnocení dobře.

Mgr. Dora Poláková PhD.

V Praze, 3.9.2012